

ordre etablerer et samarbejde med andre virksomheder, udenlandske eller danske, i den form, at der dannes et interessentskab eller andet selskab med alle virksomhederne som deltagere. Da kontrakten i disse tilfælde afsluttes med det til formålet dannede selskab, vil den danske eksportør ikke have nogen direkte fordring på den endelige køber, men hans krav vil være afledt af selskabets fordring. Såfremt køberen ikke betaler til selskabet, vil det i sådanne situationer normalt være usandsynligt, at selskabets midler er tilstrækkelige til at dække underleverandørernes fordringer, og der vil herved kunne opstå et tab for den danske eksportør.

Selv om tilfælde som de ovenfor nævnte skønnes at kunne henføres under den gældende lov — og af rådet i enkelte tilfælde er gjort det — har rådet, da loven alligevel foreslås ændret på andre punkter, fundet det ønskeligt, at det klart kommer til at fremgå af lovtæksten, at tilfælde som de omhandlede kan henføres under garantiordningen.

Det foreslås derfor, at en hertil sigtende bestemmelse indsættes som nyt stk. 2 i § 5.

d. De ovenfor i bemærkningerne til lovforslagets § 4 omtalte ændringer har på visse punkter medført en affattelse af forslaget § 5, der afviger fra den gældende lovs § 6.

ad § 6.

Den gældende lovs § 7 hjemler adgang til at yde garanti mod tab i forbindelse med salg fremmende foranstaltninger i eksportøjemed, herunder garanti mod tab i forbindelse med reklamefremstød i udlandet. Sidstnævnte garantiform har været lidet benyttet; således har kun 2 eksportører indgivet ansøgninger til rådet herom siden bestemmelsens ikrafttræden i 1960. Risici i forbindelse med disse garantier er vanskelige at overskue og er mindre egnede til forsikringsmæssig behandling, idet de opgivne salgsmuligheder alene beror på et af eksportøren opgivet skøn, som rådet ikke har mulighed for nærmere at efterprøve, ligesom tab kan blive meget vanskelige at opgøre. Hertil kommer de komplikationer, der kan være forbundet med at støtte reklamekampagner o. lign. på markeder, hvor andre danske eksportører i forvejen arbejder. Inden for Det europæisk økonomiske Fællesskab har man foretaget en undersøgelse af medlemslandenes eksportkreditgarantiordninger, og ifølge en offentliggjort rapport herom har man til Frankrig og Italien henstillet at afskaffe de reklamegarantier, der findes i disse lande. Den bistand, som er tænkt ydet danske eksporterhverv til opgaver af den her omhandlede art, bør fremtidig snarere ydes på kollektivt grundlag inden for de enkelte brancher

i henhold til bestemmelserne i lovens § 12 (lovforslagets § 11).

I lovforslagets § 6, som afløser den gældende lovs § 7, har man derfor ladet hjemlen til ydelse af reklamegarantier udgå.

ad § 7.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 8, idet man dog i konsekvens af den ovenfor i bemærkningerne til forslaget § 6 omtalte ændring har ladet ordene „og af de i § 7 omhandlede salg fremmende foranstaltninger“ udgå af teksten. Det bemærkes, at det ikke hermed har været hensigten, at rådet fremover skal være afskåret fra at kunne give kautioner for lån til finansiering af salg fremmende foranstaltninger i udlandet, idet bestemmelsen også i den foreslåede ændrede affattelse indeholder hjemmel hertil.

ad § 8.

Bestemmelsen svarer med visse ændringer til den gældende lovs § 9.

I den tilsvarende bestemmelse i den oprindelige lov om Danmarks erhvervsfond af 4. april 1960 blev beløbsrammen, inden for hvilken rådet kan afgive garantier, sat til 1½ milliard kroner. Dette beløb blev ved lov af 21. februar 1962 og lov af 13. marts 1963 forhøjet til henholdsvis 2 og 2½ milliarder kroner, og foreslås nu forhøjet til 3 milliarder kroner. Rådets samlede garantiansvar udgjorde pr. 30. september 1964: 2.179.560.000 kr.

I lov af 19. marts 1962 om teknisk samarbejde med udviklingslandene er der i § 7 på tilsvarende måde som i lov om Danmarks erhvervsfond fastsat en beløbsramme, inden for hvilken garantier vil kunne ydes, men det er i loven fastsat, at beløbet vil kunne forhøjes med finansudvalgets tilslutning. Det foreslås, at man optager en tilsvarende bestemmelse i lov om Danmarks erhvervsfond, da en fortsættelse af de senere års vækst i garantigivningen i løbet af nogen tid vil nødvendiggøre en udvidelse af garantirammen. Finansudvalgets beslutning om beløbsrammens størrelse vil efterfølgende blive optaget på en bevillingslov i form af en tekstanmærkning om ændring af lov om Danmarks erhvervsfond.

ad §§ 9 og 10.

Bestemmelserne svarer til henholdsvis § 10 og § 11 i den gældende lov.

ad § 11.

Da retningslinjer for afholdelse af udgifter til eksport- og produktivitetsfremmende formål om-